Mening

Wat is dat toch met al die meningspuwers die gevraagd en ongevraagd, gepast of niet, over alles en iedereen, aan iedereen en met alles hun mening moeten opdringen. Het woord voor waterspuwer in andere talen (gargoyle, gargouille, gargola) geeft beter de kotserige keelklank weer die hoort bij de gulpen tweets waarmee ze ons bestoken. En als ze zelf geen mening hebben, dan kunnen ze zich er heel gemakkelijk vanaf maken door die van een ander te lenen. Daarvoor is de retweet (#reetweet #diarree) uitgevonden. Men zou verwachten dat de beperking tot 140 tekens aansporen tot het brengen van een weloverwogen boodschap, maar helaas. Het is lang zoeken naar kwintelierende haiku'tjes in het twittergekwetter.

En dan zijn er ook de wereldverbeteraars die niet genoeg hebben aan die 140 tekens: de bloggers. Ondertussen al zó passé, want wie leest er nu nog zulke lange teksten? Tenzij men het eveneens in de vorm van een podcast heeft gegoten, want dan is er tijd genoeg in de dagelijkse file om er zo eentje te beluisteren. Het luisterspel van de yolo hipster. De verhipte vlogger is dan weer minder handig in het verkeer.

Maar zwijg me van de schrijvers van opiniestukken en overjaarse columnisten die hun gedacht in een krant of tijdschrift deponeren. Ze moeten hun ei kwijt met de autistische regelmaat van een legkip, al dan niet zonder kop. Solipsisten zijn het die een wereld die enkel in hun eigen brein bestaat toch willen kneden en boetseren naar hun eigen inzichten. Of was dat nu de definitie van een politicus?

Wie het waagt zijn nek uit te steken boven het maaiveld loopt vroeg of laat tegen een laaghangende microfoon aan, al dan niet vergezeld van een camera. Je wordt dan verondersteld een opinie te hebben over wat de vragensteller op dat moment door het hoofd schiet. Even hoop je dat het een kogel of een pijl zal zijn, maar nee, je wordt gepeild naar jouw inzichten over de sfericiteit van de keutels van het met uitsterven bedreigde sneeuwluipaard in de Kirgizische Tiensjan tijdens deze natte herfstperiode of over de slaapstoornissen van een anatidaefobe nachtwaker in een pluimveekwekerij in Brunei.

Tegenwoordig worden voetballers blijkbaar opgeleid om een weloverwogen instant-opinie te improviseren als antwoord op al even erg van de pot gerukte vragen zoals: wat met de baklijnstrategie van de tegenstander, gegeven de algehele consternatie bij de harde kern van de supporters wegens de verdwenen chihuahua van miss fruitsla. Zelfs de wielrenner die zich vroeger kon redden met een paar West-Vlaamse slagzinnen zoals "'t es tit tat 't ut es", verliest nu geenszins de klikpedalen als hij uitvoerig en deskundig verslag uitbrengt over de man met de hamer, de chasse patate, het opgerookte treintje of het gat dat men heeft laten vallen. Waar vroeger een keeper wel eens moeite had met zijn steenkolenduits, heeft nu een voetbalcoach geen probleem om vlotjes een vragert af te wimpelen als hij geïnterpelleerd wordt over het feit of een keet schoppende sterspeler niet uit de ploeg moet worden gezet: "It shall me be a sausage. There is nothing on the hand because I now keep him in the holes".

Maar het zijn niet enkel de BV's die het antwoord moeten kennen op een vraag waar ze nooit over nagedacht hebben. In een democratie, zo denkt men toch, moet ook de man en de vrouw in de straat gepolst worden naar een mening. En als die niet op straat te vinden

is dan wordt die wel thuis opgebeld, en zelfs dat hoeft tegenwoordig niet meer nu iedereen (en hoe langer hoe meer ook alles) te allen tijde en overal mobiel bereikbaar is. Wellicht zal de Aziatische enquêteur niet echt interesse hebben in jouw mening over kazen van bij ons (wat bedoelt hij met 'bij ons'?). Toch probeer je die zo goed mogelijk te beantwoorden ook al zit je op het toilet na een uit de hand gelopen kaasfondue van de vorige avond. Nee, die gegevens worden verwerkt in de mening van de voorzitter van de kaasproducenten die vindt dat er dringend wat gedaan moet worden aan de tewerkstelling in de sector want dat kaas van bij ons volgens wetenschappelijk onderzoek tot het dagelijks voedsel behoort van zoveel percent van de Vlamingen en de kaassector dus een belangrijke werkgever is.

Maar de ongekroonde kampioenen in het spuien van meningen zijn toch de politici. Helemaal rampzalig wordt het als men een aantal van deze gargolas rond de tafel samenbrengt. Stel een aantal backbenchers wordt uitgenodigd in de studio om over de begroting te praten en er is toevallig het *fake news* gelekt (behalve naar groen) dat ze ook geïnterpelleerd zouden worden over pluimveekwekerijen in Brunei. Hun medewerkers worden aan het werk gezet om daar een dossier over samen te stellen. Blijkt de vraag ineens over het Kirgizische sneeuwluipaard te gaan. Geen probleem om desondanks hun voorgekauwde mening te poneren. Beginnen met het herhalen van de vraag is een aanrader.

- Jazeker mevrouw, er is iets mis met de stoelgang van het sneeuwluipaard, en de vochtige herfst die daar nu heerst is daar zeker niet vreemd aan, maar zijn vacht dient wel om de Kirgizische werkman warm te houden in de barre winter die daar weldra zal intreden, want de eiderdons uit Brunei is voor hem nu onbetaalbaar geworden, zeker nu de nachtwakers daar een staking aangekondigd hebben. Toch is onze partij van mening dat het stakingsrecht van de nachtwakers in Brunei zeker moet gevrijwaard worden en daarom willen we in Pairi Daiza een kweekprogramma voor het sneeuwluipaard opstarten.

- Mevrouw, hier wil ik mijn ps collega toch even wijzen op het feit dat de pluimveekwekerijen in Brunei, in het bijzonder in de buurt van de hoofdstad, werk verschaffen aan heel veel ongeschoolde werkkrachten. Zelfs veel Maleisiërs komen daar hun boterham verdienen. We zouden de Bruneise industrie moeten subsidiëren in een bilaterale regionale overeenkomst zodat de Kirgizische importeur, en ook de Vlaamse, de donsdekens goedkoper kan produceren wat ook de Vlaamse tewerkstelling zal bevorderen.

- Sta me toe als groen licht, ik bedoel lid, om zowel de ps als de nva collega hier aan tafel te wijzen op het feit dat in hun beider benadering van het probleem de dieren in de kou blijven staan. Een gepluimde eend of een geschoren luipaard, dat is een aanfluiting waar onze partij het onmogelijk mee eens kan zijn. Het is hetzelfde alsof we hier alle bomen zouden kappen en alles maar volgieten met beton. We moeten de mensen ervan overtuigen dat niet de eenden maar zijzelf moeten ophokken in kleinere woningen wat het enige perspectief is om het gat in de begroting te dichten.

Nou moe. Als je 't mij vraag... Maar niemand ligt wakker van mijn mening. En dat, beste lezer, is geen opinie maar een feit.

Adhemar